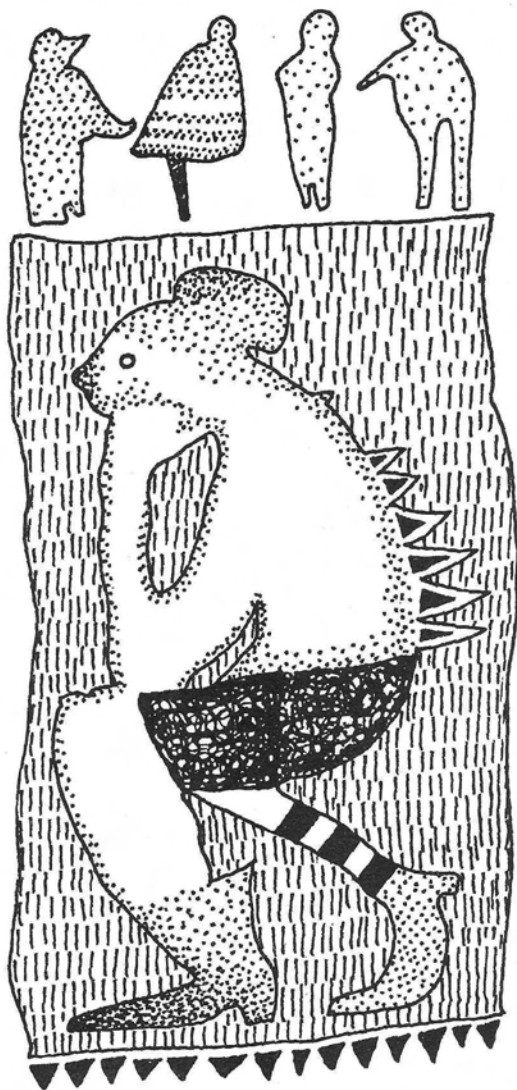

OLDALANKÉNT
HÁROM FORINT

KUMOROM

ÉV LENNI DÁNIA

A halottaskocsit körülveszik a gyerekek, a férfiak pedig a gyászolók komolyságával emelik ki a koporsót, és a szobába cipelvén az odakészített ravatalozó asztalra helyezik.

Hosszú jajgatással bejön az özvegy, körülnéz, hogy elegen tisztelik-e gyászát. A sokadalomtól megnyugodva újabb, még hangosabb sírásba kezd. Az asszonyok vizet készítenek, hogy amikor elájul, felloccsolhassák.

Megértésük jeléül ők is tépdésik magukról a ruhát. Így annyira sikerül az asszony gyászában osztozniuk, hogy a közös sírásból nem lehet kideríteni, ki is tulajdonképpen az özvegy. Különösen a szomszéd falvakból érkezett emberek tanakodnak ezen. Észrevéve ezt az özvegy, kilép a síró asszonyok gyűrűjéből, a koporsóhoz lép, és karját a magasba emelve, ujjaival pattogatni kezd, táncoló lábával pedig helyet csinál magának, s végül így szól:

– Jaj, az én Kálmánom, jaj, nem húzza már nékem azt a nótát, hogy: daj-daj da-da, daj-daj da-da!

Handwritten signature

GÖRÖGFAK 2020